

Божа майка и куковицата

Коледна пѣсень.

Прехврѣкнала пѣстра птичка,
Презъ горица, презъ зелена,
Надъ водица, надъ студена.
Не ми била пѣстра птичка,
Най ми била Божа майка,
Да си крие млада Бога.
Че си кацна на дрѣвченце,
На дрѣвченце на елхово.
Като кацна, закачи се,
Закачи си златна люлка,
Че си тури млада Бога,
Залюлѣ го за преспивка —
Преспива го, запѣва му.
Обади се куковица,
Закукува, събуди го.
Прокълна я Божа майка:
„О те тебе, куковичке,
Тѣй да ходишъ, тѣй да кукашъ,
Да не видишъ вито гнѣздо.
Най да снасяшъ въ чуждо гнѣздо,
Да ги мжти пѣстра птичка,
Да ги мжти и отхранва.
Станянине, господине!

Замжчи се Божа майка
Огъ Игнажденъ до Коледа
Да си роди Млада Бога.
Ой Коледо, мой Коледо!

Колко звезди на небето,
Толкозъ здраве въ тая кжща.
Ой Коледо, мой Коледо.